

Nr 3.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 febr. 1909

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

68 årg.

Innehåll: Guds barmhärtighets rikedom, III., av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Frälsning från synden och dess följer, av L. Johansson. — Jag är med eder, av G. E. Pihl. — Bråkstakar, av P. W. — Beaktansvärdta uttalanden av Sven Hedin. — Svar på brev, av P. W. — Har du försökt. — Efraim Sandblom (med fotografi). — En salig hädanfärd, av P. W. — Från expeditionen. — Från verksamhetsfältet. — Söndagsskolan: Textutredningar av J. A. Karlman och Johannes Norborg. — Annonser.

Guds barmhärtighets rikedom.

III.

Gud, som är rik i barmhärtighet, har för sin stora kärleks skull, som han har älskat oss med, och då vi voro döda genom överträdelser, gjort oss levande med Kristus. Ef. 2: 4, 5.

Vi få ännu icke sluta med denna vers. Talet om Guds barmhärtighet är så viktigt, att vi icke kunna för djupt inpräglia det i människors barn.

Gud vill, att hans barmhärtighet skall bli bekant över hela världen för alla människor, evad de än må vara. I synnerhet vill han, att det skall inpräntas, ja, jag hade så när sagt, *brännas in* i dem, som äro fattiga och elända, sjuka och nödställda, betungade och sörjande, plågade och sönderslagna. Jesus är kommen för att predika evangelium alldeles särskilt för de fattiga, såsom han själv säger i Luk. 4: 18. De fattiga, därmed menar han icke blott de lekamliga fattiga utan alla, som äro betryckta och nedslagna, som känna sig olyckliga, som äro fulla av bekymmer och oro. Vi skola se till, att Guds barmhärtighet blir bekant för dem. De kunna ofta frestas att tro, att det icke finns någon Gud eller, om det finns någon, att han är en hård och obarmhärtig Gud. Vi måste säga dem, att detta är en stor villfarelse. Vi måste säga dem, att de ha en *barmhärtig*

Gud, som är rik på barmhärtighet över alla dem, som åkalla honom.

Överallt omkring oss gå skaror av människor, som äro mycket olyckliga, evad de själva veta det eller icke. Och de känna det icke sällan. Stundom kunna de väl döva känslan av sin olycka, men så träder den snart åter fram. I besinningsfullare stunder känna de, att deras liv är förfelat. Vad behöva nu dessa? De behöva ro till sina själar. De söka den ofta genom att berusa sig med starka drycker eller världsliga förlustelser. Det stillar deras oro för ett ögonblick. Men så kommer den igen. Det botar dem icke. Den ro och frid, som de söka, den är att få endast genom ordet om Guds barmhärtighet. De måste komma till nådastolen för att där finna nåd och få barmhärtighet.

Många av dem kunna i det yttre ha det ganska bra och synas rätt lyckliga. Många prisa dem också lyckliga. Men under den glada och lyckliga ytan brinner en eld, som ingen mer än de själva och Gud känna till. Gång efter annan få vi också i tidningar läsa om, huru personer, som, mänskligt sett, haft det bra, varit förmöga, aktade och uppburna här i världen, ja, haft det så bra, att de varit föremål för tusen och åter tusen medmänniskors avund — vi få läsa om huru olyckliga de under allt detta känt sig, då de icke uthärdat att leva längre utan tagit livet av sig själva.

Då jag en gång var i Amerika och där åkte ge-

nom den finaste och dyrbaraste kyrkogård, som finns på jorden, så stannade kusken vid en gravkulle och sade: »Under denna kulle ligga begravna sju miljoner, vilka alla slutat som självmördare». Det hade ju varit förfärligt, om han sagt: Här vila sju personer, som, överväldigade av fattigdomens nöd, icke kunde uthärra att leva längre utan avhända sig livet. Det hade dock icke varit så upprörande som att det var sju miljoner. När jag så kom ut från kyrkogården, köpte jag en tidning för dagen, och det första jag såg där, var ett meddelande om, att åter en millionär i New-York samma natt hade hängt sig. Säkerligen hade han mången gång givit lysande fester i sitt hus och deltagit i andras festligheter, varit glad och trevlig såsom den lyckligaste människa på jorden. Dock brann i hans inre en eld, som han till slut icke kunde dämpa, utan som tog överhand, så att han måste förkorta sitt liv.

Vad behöva sådana människor för att finna ro till sina själar? De behöva barmhärtighet, Guds barmhärtighet. Det är det enda, som kan rädda dem, det enda som kan ge dem frid. Och var är den att finna? Herren Jesus svarar: Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade, och jag skall ge er ro. Det råder en oro i världen, som är aldeles fruktansvärd. Och den synes tilltaga mer och mer, så att det allmänna livet blir ju längre desto mer nervöst och fridlöst. Människor jaga, jaga, jaga efter en frid och en lycka, som alltjämt flyr undan dem.

En stor tysk konstnär har målat en tavla, framställande »jakten efter lyckan». Lyckan framställas där under bilden av en skön kvinna, som svävar framåt på en såpbubbla. Över hennes hjässa lyser en strålende stjärna. Efter henne rider en man i förtvivlad fart. Men hon bara svävar undan, tills hon kommer ut över en avgrund. Mannen ser icke avgrunden. Han rider med blicken oavvänt fast och armen nervöst sträckt efter henne. Han rider ned i avgrunden, efter att ha ridit över sin hustru.

Det är en gripande tavla. Men just så beskaffad är denna världens jakt efter lyckan. Människorna känna, att det fattas dem något. De kunna icke ha ro, och världen har icke den ro, som de söka. Det är så sant, vad som står i en av våra gamla psalmer:

Lycka utan Gud ej finnes,
Utan Gud ej finnes frid,
Tom den lycka är, som vinnes,
Om vi glömma Gud därvid.

Ack, vilken oro, vilken jakt efter lycka och ro! Men den är ingenstädes att finna utom i Jesus Kristus. Därför finnes ingenting, *ingenting*, som låter jämföra sig med det, att Gud genom sin stora barmhärtighet uppbarat sig i Jesus Kristus samt i honom bjudit alla arbetande och betungade, förkrossade, fångna och sönderslagna evig frälsning.

Men saken har även en annan sida. Många lekamliga sjukdomar bero på denna brännande oro, som härjar i världen. Om de sjuka finge frid, så skulle deras lekamliga hälsa också bli återställd. Ty lika visst som en människas hälsa kan bli undergrävd genom ofrid, lika visst kan den bli återställd och starkt ge-

nom frid. Men frid är att finna allenast hos honom, som är rik på barmhärtighet, en barmhärtighet som överflödar över alla synder, som tar emot alla syndare, som vet råd för alla olyckliga, som förmår ge liv även åt dem, som äro döda.

Gud är rik i barmhärtighet. Låtom oss åter och åter höra det. Och må vi göra, vad vi kunna för att låta alla människor veta det. Och må ingen, som kommer in i en kyrka, om också blott en enda gång, behöva gå därifrån utan att ha fått höra, att Gud är rik på barmhärtighet.

Det var en gång en vän, som skrev till mig och sade: »Du predikar då ständigt ett och detsamma och kommer aldrig längre». Jag svarade: »Jag beder Gud, att den sista meningen i min sista predikan här på jorden må bli denna: Gud är rik i barmhärtighet mot alla syndare». Ty det är det bästa, jag kan säga. Och av allt, vad jag talat och sagt och skrivit, har intet blivit människor till frälsning mer än detta, att Gud är rik i barmhärtighet, så att han sätter sin enfödde son för att uppsöka och frälsa det förtappade.

Må därför vi predikanter aldrig tröttna att förkunna det. Det behöver sägas, om och om igen sägas. Ty om människor höra det hundra gånger, så glömma de det också hundra gånger. Och när den dag kommer, att de för egen del *riktigt behöva* barmhärtighet, då är det allra svårast att komma ihåg och i hjärtat hålla fast, att Gud är rik på barmhärtighet, ja, att hans rikedom överflödar över all vår fattigdom, över all vår nöd och uselhet.

Men vari denna barmhärtighet har sin grund, därom talar aposteln här, då han tillägger: *för sin stora kärleks skull, varmed han har älskat oss.* Barmhärtigheten är ett uttryck av kärlek. Och Gud är kärleken. Om därför någon kunde måla kärleken och barmhärtigheten riktigt, så skulle det bli ett riktigt porträtt av Gud. Men det finns allenast en, som har kunnat framställa en fullkomlig bild av Guds kärlek och barmhärtighet. Och det var Jesus Kristus. Ty han var Guds härlighets återsken och hans väsens rätta avbild (Ebr. 1). Gud har älskat oss och denna kärlek har överflödat i barmhärtighet. Och barmhärtigheten har överflödat ända till den grad, att Gud icke skonat sin enfödde son utan givit honom ut för oss alla. Denna barmhärtighet överflödar dock ännu tidevarv efter tidevarv. där, att han låter evangelium predikas till syndares frälsning över allt i hela världen, för alla hedningar, släkter och folk.

För några år tillbaka var det i Kina ett förfärligt uppror. Det riktade sig mot utländingarna och i synnerhet mot missionärerna. Många missionärer, däribland flera svenska, blevo mordade. De andra måste fly. Men när upproret var över, vad gjorde missionärerna då? Tänkte de väl så här: »Till Kina fara vi icke vidare. Hava de en gång drivit bort oss, så skola vi vara borta.» Nej, så tänkte de icke, utan så snart upproret var slut, vände de åter till sina stationer och började predika samma Guds evangelium, samma Guds barmhärtighet igen, som de förut predikat. Ty de hade själva fått smaka Guds barmhärtighet i Kristus Jesus. Och den drev dem tillbaka till det folk, som nyss velat mörda dem.

Må nu våra hjärtan öppna sig för att taga emot nåd för nåd, barmhärtighet för barmhärtighet. Drag dig icke undan, du som är djupt fallen, så djupt att du icke bara är föraktad av andra utan även föraktar dig själv. Låt Guds barmhärtighet stråla in i hjärtat, och även du skall få prisa honom. Ske alltså. Amen.

P. W.

Adam är en förebild eller motbild till Kristus i den meningen, att såsom Adam är upphovet till synd och död för alla dem, som födas av honom, så är Kristus upphov till rättfärdighet och liv för alla dem, som genom tron, så att säga, födas av honom.

P. W.

Rom. 5: 13, 14.

v. 13. Synd är allt, som strider mot Guds vilja, utan avseende på om denna vilja är i lag uppenbarad eller icke. Därför fanns *synd* i världen, innan någon lag gavs. Men då ingen lag var, så kunde synden icke vara *överträdeelse* och således icke heller tillräknas. Märk, huru aposteln här skiljer mellan synd och överträdeelse. All *överträdeelse* är synd, men icke all synd är *överträdeelse*. Detta är viktigt att besinna vid bedömandet av hedningarnas tillstånd. För att döma en rätt dom, måste vi sätta oss ned på deras ståndpunkt och taga hänsyn till den grad av uppenbarelse, som de äga. Mycket, som hos oss är *överträdeelse* och brott, är hos dem visserligen synd men ingen *överträdeelse*, emedan de icke hava någon lag, som kunde upplysa dem däröm.

Sammalunda förekommer hos de gammaltestamentliga helgonen, även Abraham och David, mycket, som icke skulle kunna förekomma hos en sann kristen. Och dock var Abraham »de troendes fader» och David en man »efter Guds hjärta». Vad som hos en kristen med det uppenbarelsens ljus, som vi äga, vore en *överträdeelse* och ett brott, det var hos dem visserligen synd men ingen *överträdeelse*, t. ex. att de hade frillor (se t. ex. 1 Mos. 16: 2–4, 25: 6), att David vid minsta anledning lät dräpa personer, som väckte hans missdag o. s. v.

Även mellan *kristna* kan en stor skillnad äga rum i avseende på kunskap om Guds vilja, och till följd därav även i avseende på skuld. — Här är rikt tillfälle att under bibelsamtalet anföra exempel. Jämför Lukas 12: 47 f. Om vi besinnade detta, så skulle icke så många orättfärdiga domar fallas. Se Joh. 7: 24.

v. 14. Ehuru synd icke tillräknas, där ingen lag är, så kom dock döden till konungavälde (ordagr. varit konung) över *alla*, även om deras synder icke varit *överträdelser*. Adams egen synd var en *överträdeelse*, emedan han bröt ett bestämt Guds bud. De efterföljande människorna intill lagens utgivande syndade också, men emedan ingen lag fanns, voro deras synder icke *överträdelser*. Dock träffades de av döden, ty döden är en *föld* av synden, även där synden ej kan bli föremål för tillräknelse. Även de troende träffas av döden, ehuru ingen synd tillräknas dem.

Frälsning från synden och dess följer.

Frälsning förutsätter, att man är utsatt för livsfara eller för att förgås. Det, som vållar sådan fara i lekamligt avseende, kan vara antingen någon yttre orsak såsom t. ex. att elden fattar i det hus, jag befinner mig uti m. m. Eller ock kan orsaken vara av inre beskaffenhet t. ex. gift i blodet. I senare fallet kan jag icke räddas från att dö och förgås lekamligt på annat sätt än att frigöras från giftet. Sistnämnda exempel belyser tydligt människans olyckliga tillstånd såsom syndig och syndare. Synden i henne vållar, att hon förgås, värder förtappad, därest hon icke blir frälst d. v. s. frigjord från denna. *Hon måste, för att varda salig, icke blott få sina lagöverträdelser förlåtna utan även renas från all synd, all orättfärdighet.*

Herren Gud, mot vilken vi hava syndat, och inför vilken vi äro orena och oheliga av naturen, har själv för sin stora kärleks skull vidtagit åtgärder för att frigöra oss från synden och rädda oss från att förgås. Detta har kostat Gud offret av enfödde sonen, och sonen själv har det kostat hans dyra liv och blod. Han uppenbarades, på det han skulle taga bort våra synder (1 Joh. 3: 5). Kristus har utgivit sig själv för oss, på det han skulle återlösa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om goda gärningar. (Tit. 2: 14).

Huru vi frälsas från synden, visar aposteln Johannes, då han säger: Om vi vandra i ljuset, såsom han (Gud) är i ljuset, så hava vi gemenskap inbördes och Jesu Kristi, Guds sons blod, renar oss från all synd (1 Joh. 1: 7). Paulus skriver: Om vi, medan vi voro fiender, blevo försonade med Gud genom hans sons död, skola vi mycket mer, sedan vi blivit försonade, varda frälsta genom hans liv (Rom. 5: 10). Genom att i tron upptaga Jesu liv uti oss frälsas vi från synden. Därigenom varda vi ock Guds rättfärdighet i Kristus. Detta innebär, att vi i fråga om rättfärdighet bliva, vad Gud själv är, så långt nämligen detta kan ske med skapade väsen. Och detta begynner du att bliva, då du bekänner dina synder och införlivas med Kristus. Då du är funnen i honom, så finnes sedan ingen fördömelse för dig.

Alla, som med hjärtat tro på Kristus och vandra efter Anden samt hålla ut därmed intill änden, varda omsider helt och verkligt frälsta från synden, som är fördömelsens orsak. Och lagens rättfärdighetskrav skall varda fullbordat i alla dem. Fördenskull undgå de fördömelse och helvetets kval, samt ärva evigt liv, evig härlighet. Men verklig frälsning från synden innebär, att benägenheten och böjelsen till synden upphör, att sinnesbeskaffenheten och viljan bliva heliga och överensstämmende med Guds sinne och vilja; att »alla tankar

bliva rena, klara och alla gärningar förutan brist»; att kärleken till Gud, änglar och människor blir fullkomlig. Vid kroppens förlösning genom en salig uppståndelse inträder denna fullkomlighet och frigörelsen från alla syndens följer, eller m. a. o. frälsningen med evig härlighet. Så fullkomligt skall Kristus frälsa alla, som genom honom kommer fram till Gud. Och då Kristus även skall taga bort synden ur världen, så skola Guds barn också få leva och vara i en syndfri värld d. v. s. i himmelriket. Tänk så stort! Hänförd i hoppet om en sådan frälsning, sjunger en sångare:

»Från djup och till djup i Guds eviga råd
Serafen ej skräder ett under av nåd
Mer härligt än syndares frälsning.»

Och nu min vän: Är du på väg att vinna denna
frälsning och kan du glädja dig i hoppet däröm?

L. Johansson.

»Jag är skön, jag är ren, jag är rik.»

En kvinna i franska missionsstationen Thaba Bos-sin utropade en gång i missionären närvare: »Jag är skön, jag är ren, jag är rik». Förvånad över detta sällsamma språk, frågade missionären, vad hon mente därmed. »Ack min pastor», sade hon, »frukta ej, att högmod lägger dessa ord på den arma Mamatas läppar. Jag är skön, ty Kristus har prytt mig med sin rättfärdighet; jag är ren, ty Kristus har tvagit mig ren från mina synder; jag är rik, ty han giver mig himmelen. Jag har i Jesus allt, men utom honom är jag blott en okunnig och elak hedning.» Det är icke ofta, som vi i Israel finna sådan tro.

Jag är med eder.

Hagg. 2: 5.

Än ett år uti sitt sköte
Oss en mängd av dagar bär,
Dem vi skola gå till möte,
Om det Herrens vilja är.
Vem blir mulen, vem blir klar?
Gud oss det förborgat har.

Dock begär ej, mask i gruset,
Att hans dolda råd förstå.
Varje morgonväkt med ljuset
Goda gåvor till oss gå,
Varje natt hos Jesu vän
Vakar Gud i mörkret än.

Alla söka och sträva efter trygghet. Man sätter egendom i säkerhet och assurerar liv och hus. Vår kropp kräver trygghet och säkerhet för sin tillvaro varje minut. Ett enda osäkert steg med foten kan bringa oss på fall. Varje ögonblick stå vi i fara. Och faran är icke mindre därför, att vi möjligen äro omedvetna om den. Vi behöva hjälp och ledning vid varje steg.

Så behöver ock vår själ ett fäste, ett säkert och

fast ankare. Men så många sakna just det. De följa med strömmen, och strömmen går i dessa tider åt det hålet att förneka Gud och Kristus, synd och frälsning, himmel och helvete. De tro intet, intet, men de förneka allt. O, I arme, som ären i denna ställning! Erkänner huru tomma, huru olyckliga I ären. Och hören — det finnes en ankargrund, där själen kan vinna fäste under livets stormar och i dödens vågsvall. Herren Sebaot är den ankargrunden. Och han säger: »Jag är med eder.»

När kejsar Karl V år 1535 seglade till Tunis för att tukta Chaireddin, frågade hans närmaste: »Vem skall bliva vår anförare?» Då grep kejsaren ett krucifix och svarade: »Han där, och jag är hans fanbärare.» Även den flagga, som vajade från amiralskeppet, bar den korsfästes bild.

Se Guds barn, o blir ej borta,
Själ, från denna nådastol.
Känn din sökningstid, den korta,
Ännu strålar nådens sol.
Se Guds lamm, det helga, rena,
Som all världens synder bär.
Kom till Jesus, han allena
Världens frälsningsklippa är.

Denna grund är beprövd under tidernas lopp. Den arme rövaren kastade i sista stunden ut sin själs ankare — det högg fast i Jesusklippan, och han blev frälst. Stora syndare, hjälplösa, förtvivlade ha sedan funnit fäste hos Jesus.

Hos honom kunna vi vara trygga. En sommardag satt Charles Wesley vid ett öppet fönster och såg ut över sin trädgård. Han märkte då en liten fågel, som svävade omkring i solskenet. Men plötsligt kom en hök skjutande, färdig att slå ned på sitt rov. Den stackars lilla fågeln blev tydlig förskräckt, och med darrande vingar flög han genom det öppna fönstret rakt in i Wesleys famn. Där fick han skydd emot den hotande faran och blev räddad undan en grym död.

Wesley befann sig just då uti svåra prövningar och kände, likt den lilla fågeln, behov av en säker tillflyktsort. Han tog sin penna och skrev den bekanta sången:

Jesus, du som älskar mig,
Låt mig fly intill din barm.
Stormen rasar gruvelig,
Vågen häfs med vildsint larm.
Göm mig, Jesus, i din famn,
Till dess livets storm gått ut;
För mig lyckligt in i hamn
Och tag mot min själ till slut.

Jag är med eder. Psalmisten säger: »Du är densamma och dina är taga ingen ände.» Och själv har han sagt: »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände.» Vi äro små, han är stor. Vi äro fattiga, han är rik. Vi äro okunniga, han vet allt. Vi äro svaga, han är stark, ja, han förmår allt. Vår svaghet är uppenbar på många sätt. Anden kan ju vara villig, men »köttet är svagt». Huru annorlunda skulle ej vårt liv, vårt bedjande, vårt umgänge vara, om vi alltid vore medvetna om, att den helige, som uppfyller världsalitet och evigheten, är oss närlig! Jesus själv är ett förråd, som aldrig tager slut. Han säger: »Stilla mitt barn, du har intet, men jag är din kraft, ditt liv.» Han ger

ofta svåra läxor. Han brukar riset. Han tar ibland ifrån de sina saker, som de gärna ville behålla. Han förer dem ibland på törniga stigar, där de jämra sig och tala om »felslagna förhoppningar».

Jesu vänner och lärjungar kunna kringkastas av mångå väder. Men när vågorna brusa, stormen tjuter och det är mörkt och dystert omkring dem, då är *Herren med dem*. Israel, återkommet från fångenskapen, byggde sitt tempel »i bullersam tid». Fiender hotade att varje ögonblick överfalla dem och tillintetgöra deras verk. De kände sig svaga och blottställda. Men då kom Gud och sade: »Jag är med eder! Frukta icke!»

Dyre läsare, vartåt är ditt sinne riktat; vartåt står din lust; var rinna dina trösteckällor upp? Vem är din följeslagare vid början av detta år? Om ordet: »i detta år skall du dö» gäller dig, hur blir dig då?

Jag har Gud, och jag har nog.
O, vad vill jag bättre hava!
Har jag då ej högsta fog
Att all sorg i fröjd begrava!
När min herde Herren är,
Går jag trygg, vart vägen bär,
Ty då skall min fot ej snava.

G. E. Pihl i New Britain, Conn.

Bråkstakar.

»Bråkstakar», vad är det för något? Jo, det är personer, som synas ha till sin huvudsakliga uppgift att ställa till bråk och slitningar i församlingen. Ingen är bra utom de själva, ingenting är bra utom det, som de själva göra eller föreslå. Deras uppträdande bär alltid sken av stort andligt nit, och alltid lyckas de få några med sig. Aldrig är prädkanten bra, om icke församlingen kallat just den, som *de* ville ha. Och om de fått den, som de önskade, så är han bra, endast så länge han lydigt fogar sig efter dem i alla stycken. Men så snart han visar någon självständighet gent emot dem, så är det slut. Och då är ingenting bra av allt, vad han gör.

Rättar församlingen sig icke efter dem, så är församlingens tillstånd dåligt, och de ha ingen levande ro för sitt »heliga nit», d. v. s. för sitt begär att sarga och riva i henne. Men lyckas de icke därmed driva sin vilja igenom, så »tvingar deras samvete (!) dem att gå ut ur församlingen» och göra allt för att draga andra med sig.

Sådana bråkstakar finns tyvärr i somliga församlingar, och de kunna vara både män och kvinnor. Det har hänt, att om de varit något mer betydande inom församlingen, t. ex. ordförande eller kassamän, så ha de tagit med sig församlingens både protokollsbook och kassa och kassabok, ja t. o. m. bönehuset, när de gått sin väg, samt enständigt vägrat att lämna ut dem. Och det ha de kunnat göra, emedan församlingen försummat att skaffa sig ordentliga stadgar och lagfart. Hon har haft förtroende till dem (eller åtminstone tålmod med dem) och aldrig kunnat tänka sig, att de skulle handla så. Därför ha de fått regera, som de

velat. Själva hava de varit samvetslösa. »Får jag icke min vilja igenom, så må församlingen slitas i stycken» — det har varit den grundsats, efter vilken de handlat. Och så har det gått.

Om alla de predikanter skulle stå upp och vittna, som blivit »utättna» av sådana bråkstakar, så skulle det visa sig, att deras antal vore — om icke stort, dock icke heller så litet. Vad skada församlingar lidit av dem, och vad hinder de vållat för verksamhetens framgång, det är otroligt. Men deras dom kommer, trots all deras berömmelse, att det är heligt nit, som driver dem. Jag känner en församling, som under många år aldrig mer än en kort, liten tid kunde behålla en predikant och till slut icke kunde erhålla någon alls. Det var ingen, som ville eller vågade sig dit bara för ett par bråkstakar, som åto ut den ena efter den andra.

Man må högakta församlingarna för den fördragssamhet, som de ofta visa sådana medlemmar. Däremot kan man icke berömma den slapphet och undfallenhet, de ådagalägga, då de kanske är efter år invälja dem i styrelsen, ja t. o. m. där give dem förtroendeposter, såsom ordförande, kassamän eller dylikt. *I en församlings styrelse skola endast sådana inväljas, som ha förstånd och levande intresse för församlingen, för hennes liv och verksamhet, samt allvarligt behjärta vikten av att upprätthålla frid och endräkt och därför stå såsom en fast mür mot alla försök att riva sönder henne.*

Men är det då sagt, att predikanter och församlingar äro så fullkomliga, att de icke mycket väl behöva kritik? Nej, visst icke. Overallt finnas fel och skröpligheter, som behöva rättas. Men en sak är att i bön och gudsfrukten göra, vad man kan, för att avhjälpa skröpligheterna — den som det gör, är en välgörare — en helt annan sak är den härsklystnad och klandersjuka, som jag ovan talat om. Var viss, att han nog berömde sig av heligt nit, den Diotrefes, om vilken Johannes i sitt tredje brev säger: *Diotrefes, som vill vara den främste — se, där ha vi roten — tager icke emot oss. Fördenskull shall jag, om jag kommer, påminna om hans gärningar, som han gör, då han med onda ord sladdrar om oss och, icke nöjande sig med detta, både själv underläter att taga emot bröderna och hindrar dem, som vilja göra det, samt driver ut dem ur församlingen.* Sannolikt var Diotrefes församlingsföreståndare. Ty även bland sådana finns bråkstakar.

Älska vi ett sunt församlingsliv, så låt oss först och framför allt i ord och vandel vittna om vår Herre Jesus så, att alla må se, att vi vilja vara hans och följa honom. Låt oss vidare endräktigt hålla tillsammans, predikanter och öfriga församlingsmedlemmar, låt oss hava fördrag med varandras skröpligheter och inbördes stödja varandra. Låt oss göra allt, vad vi kunna, för att hjälpa församlingen framåt i tro, i kärlek, i frid, i endräkt. Och för detta ändamål låt oss sätta ett orubbligt stopp för alla bråkstakar.

P. W.

Beaktansvärda uttalanden av dr Sven Hedin

om den kristna missionen, gudsfruktan och nykterhet.

Efter Svenska Morgonbladet meddela vi följande:
Medan dr Sven Hedin utfört sin senaste bragdrika färd i Asiens inre, ha, som bekant, i främmande länder kringresande löjtnanter och tidningskorrespondenter sökt i en del svenska pressorgan framställa den kristna missionens betydelse för hednafolken i så ofördelaktig dager som möjligt. Det har därför synts oss vara av intresse och vikt att få ett uttalande rörande denna sak från vår nyss hemkomne store Asia-farare, vilken som få äger kompetens att yttra sig härom.

En representant för Svenska Morgonbladet uppsökte i detta syfte dr Hedin, vilken, trots det att hans tid är ytterligt strängt upptagen, med stor vänlighet tillmötesgick vår uttalade önskan.

— Vilken är, sporde vi alltså rakt på sak, doktors uppfattning om den kristna missionsverksamhetens betydelse ur kulturell synpunkt? Det har under doktors bortavaro vid ett par tre tillfällen tvistats om den saken i tidningarna här hemma, och det vore av intresse att höra doktors utslag i tvisten.

— Det är, svarade genast dr Hedin, min bestämda uppfattning, att den kristna missionen är av stor, ja, mycket stor betydelse ur kulturell synpunkt. Missionärerna verka även i detta avseende — om den religiösa sidan av deras arbete vill jag nu ej yttra mig, då det spörsmålet ju är outtömligt — mycket gott, och i den mån deras verksamhet bryter igenom, åstadkommer den en höjning, en lyftning hos det folk, inom vilket de arbeta. Bl. a. upprätta de skolor, som naturligtvis äga en utomordentlig betydelse, de lära infödingarne åkerbruk etc. Även rent praktiskt göra missionärerna alltså mycket gott.

— Doktor har således fördelaktiga intryck från sina sammanträffanden med missionärerna?

— Ja, mycket goda. Missionärerna och jag har alltid varit goda vänner. De känna så bra till landet, och därför ha deras anvisningar varit av stor betydelse för mig. Mina minnen av missionärerna och deras gästvänlighet äro odelat angenäma. Särskilt gäller detta — i fråga om min senaste färd — Himalaja-missionärerna, som utsänts från Herrnhut.

— Doktor delar således inte de ofördelaktiga omnömen, som av någon svensk resande och tidningskorrespondent uttalats t. ex. om missionen i Kina?

— Beträffande Kina är det ju så, att även om missionärerna utsändas i tusental, vore de som en droppe i havet. Men detta förändrar ej det omdömet, att missionsverksamheten medförf ofantligt mycket gott.

Vid en hyllningsfest å Skansen yttrade dr Hedin bland annat: Jag sympatiserar med nykterhetsföreningarnas arbete och deras uppfattning om den stora betydelsen av ett måttligt levnadssätt. Ty det är ingenting, som fördärvar människan så mycket som vällevnad. Jag har ej heller på mina upptäcktsresor medfört så

mycket som *en droppe sprit i någon form*. Ty jag vet, i motsats till vad som från annat håll säges, att spriten icke är någon stimulus, utan i stället förgör människans såväl fysiska som andliga krafter. Jag önskar också, att nykterhetsarbetet skall sprida sig alltmer i vårt land, och jag hoppas, att inom detta skall växa upp ett släkte, sunt till både kropp och själ.

Nykterheten är emellertid icke nog som ideal i livet. Man kan kämpa för olika åsikter, och var och en, som kämpar med trohet för sitt ideal, är värd aktning och beundran. Vi böra därför möta varandra med tolerans och skänka erkännande även åt våra motståndare. Ty det finns högre andar, som styra våra steg. Jag har sedan skoltiden tillbringat det mesta av mitt liv på de höga bergen eller de vida slätterna och därunder fått en vidgad syn på livet. Här hemma synes det mig, som om man skulle lägga sig för mycket i andras affärer och på bagateller och småsaker ödsla krafter, som kunde mycket bättre användas.

Må vi komma ihåg, att det finns en Gud, som leder våra steg och våra öden. Och må vi ej tro, att nykterhet och sedlighet äro det allra högsta i livet. Jag har befunnit mig ensam på jordens högsta fjäll. Man känner sig i denna ensamhet däruppe så oändligt, så hopplöst liten. Man känner, vare sig man är i de stora vida sandöknarna eller på de snöbekrönta fjällen, att ens egen kraft icke är nog, att man icke skulle taga sig fram, om man icke leddes av en beskyddande hand och kände sig omhuldad av änglar med osynliga vingars slag. Här hemma har man kanske icke sådana erfarenheter. Man har här icke tillfälle att känna sig så där ensam. Men min erfarenhet är den jag nu nämnd.

Svar på brev.

Det är en ytterst ömtålig fråga, som ofta förekommer, huruvida det är rätt, att en troende gifter sig med en, som icke är likasinnad. Många anse det aldeles okristligt och äro mycket säkra i sina domar. Sålunda skrev en prästman för flera år sedan bland annat, att den troende, som så gör, får »satan till svärfar». För min del kan jag ingen dom uttala. Jag kan ej anföra något Guds ord. Det finnes män, som icke äro troende, men som av hjärtat ändå önska att få troende hustrur, och det finnes likaså flickor, som, utan att själva vara troende, likväld önska att få troende män. De förstå i alla fall, att det är bättre att hava en troende maka eller make än en icke troende — aldeles såsom det också gives icke troende husbonder och husmödrar, som mycket hellre vilja hava troende tjänare än otrogna. De veta, att de kunna bättre lita på de förra än på de senare. Så händer det ock ofta, att en ung man, icke troende, men redbar och sedlig, blir förälskad i en troende flicka och begär hennes hand, icke för att hon är troende, utan emedan han finner henne behaglig. Hos henne tändes ock genkärlek, emedan hon finner honom aktningvärd och älsklig, om än icke troende. Om nu under sådana förhållanden en äktenskaplig förbindelse kommer till stånd, så må man befalla saken åt Gud och hålla tillbaka alla domar.

Jag menade även jag en tid, att det var uppenbar synd, om en troende gifte sig med en icke troende. Men så blev jag tillfrågad av en gammal troende man, huru man skulle ställa sig till en äktenskapsfråga inom hans egen familj. Friaren var en redbar och allvarlig man med djup akning för kristen tro, ehuru han visste och erkände, att han icke var troende. Nu önskade han gifta sig men förklarade, att han aldrig ville höra talas om äktenskap, därest han icke finge en troende och gudfruktig maka. Därför friade han till en troende flicka. Så blev frågan: Gjorde hon synd, om hon tog honom? Och vad skulle jag svara? Det är ingen konst att göra upp vackra teorier och fälla karska allmänna domar. Men när man skall tillämpa dem på de särskilda verkliga fallen, då går det ofta, såsom när en ballong kommer ned till jorden. Där uppe i luften går det friskt undan. Där uppe finns inga grund. Men när ballongen kommer ned till jorden, då tar det törn. Flickan tog honom, och han är nu sedan många år en troende och framstående man.

Man må säga, att det är ett äventyrligt steg, de unga troende taga — och äventyrligt i viss mening är ju varje äktenskap — men man må icke döma, förakta eller stöta bort dem, ty då kan hänta, att de komma bort från de troendes gemenskap och slutligen från Herren själv, icke genom sitt äktenskap utan till följd av de troendes oförståndiga och kärlekslösa bemötande. Det finnes personer, som, ehuru icke troende, dock kunna vara goda, ärla och trogna äcta män eller hustrur, så att en troendes äktenskap med en sådan kan bli ganska lyckligt.

Synnerligen svår är ställningen för troende flickor, då ju nästan överallt deras antal är mycket större än de troende unga männen. I Kina är förhållandet motsatt. Där äro de troende unge männen mycket flera, och det är ofta svårt för dem att veta, var de skola få en hustru, då de ju enligt naturens ordning vilja gifta sig, men antalet troende kvinnor icke räcker till. Det är icke gott att därom fälla några sakra domar. Emellertid må de unga i en sådan ställning av hjärtat bedja Gud om ljus och ledning, och det böra de för resten alltid göra, även när det gäller äktenskap, där bågge parterna äro troende. Ty även ett sådant äktenskap kan bli olyckligt.

Däremot må man utan tvekan varna troende unga män och flickor för att av orena bevekelsegrunder ingå förlovning och äktenskap, såsom då en troende man begär en flicka, därför att hon är rik, eller då en troende flicka tager emot ett giftermålsanbud därför, att hon vill bli försörjd, eller emedan hon fruktar att kanske icke mer få något anbud, om hon förkastar det, som nu är. Sådant är *alltid* orätt, och om den andra parten är icke troende, så har man alla skäl att antaga, att den »troende» icke är troende mer än till namnet. Så lär väl ock vara förhållandet, när en, som berömmes sig av tron, gifter sig med en fritänkare eller en uppenbart ogudaktig person. Må Gud i nåd bevara sina trogna vakande.

P. W.

Rättelse.

I en uppsats av n:o 1 av Pietisten om ett utslag av Uppsala Domkapitel, rörande ett lekmannadop, har jag talat om »det mindre välbetänkta sätt, varpå den predikant förfarit, som döpt Öster, då han icke i ett ordentligt dopbevis givit klart besked om, huru vid dopet tillgått». Med anledning därv har predikanten upplyst, att han skrivit fullständigt dopbevis, men att Öster icke kunnat insända det till Domkapitlet, emedan det var lämnat till kyrkoherden. Och denne hade icke heller låtit det komma till Domkapitlets kännedom.

Med rätta skriver predikanten: »Då Domkapitlet saknade intyg, förvänar det mig, att det blott på Östers eget vitsord gillade dopet».

För övrigt giver predikantens brev mig anledning att betona, huru viktigt det är, att sådana där dopbevis utskrivas i *två* exemplar, så att ett *bevaras i hemmet*. Han skriver nämligen: »Av egen och flerårig erfarenhet vet jag för övrigt alltför väl, att denne kyrkoherde gör en konst i allt, vad dopbevis från vår sida heter. Ehuru jag vid mina egna barns dop inkom med ordentliga dopsedlar, skrev han i strid med då gällande förordning »icke döpt» och förklarade, att han varken ville eller hade skyldighet att taga beläffning med våra dop. Med handen på kyrkolagens bok förklarade han alla kungliga förordningar i kyrkliga frågor såsom icke gällande för sig.»

P. W.

Har du försökt?

En ung man i England, som intog en god samhällsställning och som på grund av sin rika begåvning ansågs hava en ärofull och framgångsrik bana framför sig, anmälde sig, tvingad och driven av Kristi kärlek, hos ett missionssällskap för att gå ut som missionär till Indien.

Hans vänner och släktingar sökte förmå honom att avstå från att genom en sådan därskap förstöra alla sina lysande framtidsutsikter, men han var trogen mot den kallande rösten i sin själs inre, och han gick.

Efter några års hårt arbete på missionsfältet, blev den unge männens hälsa fullkomligt bruten. När han låg på sin dödsbädd, såg man, att de febertorra läpparna upphörligt rörde sig. Då en av missionärerna böjde sig ned för att höra, vad han sade, urskilde denne de sakta framviskade orden:

»Jesus, jag har försökt! Jesus, jag har försökt!»

Kan du säga detsamma?

Kan du blicka ut över den döende världen och sedan se upp i Jesu ansikte och säga honom: »Herre, du vet det — du vet, att jag har försökt att vinna mäniskor för dig?»

Efraim Sandblom.

Den kände missionsvännen, apotekaren Efraim Sandblom i Jönköping, ingick den 15 januari d. å. i vilan efter en längre tids sjukdom.

Efraim Sandblom föddes den 26 jan. 1860 i Falun, där fadern var handskmakare.

Efter skolstudier i Sköfde och i Jönköping blev han 1876 elev å apoteket Kronan i sistnämnda stad,

avlade farmacie kandidatexamen 1880 och apotekarexamen 1886. Han har hela nämnda tid varit anställd å apoteket Kronan i Jönköping med undantag av studieåren. Under de senare åren var han jämväl föreståndare för apoteket.

Redan såsom yngling lämnade S. sig åt sin frälsare och drogs då med in i de mäktiga andliga strömmingar, som i slutet av 1870-talet genombröto smålandsbygderna. Den unge Sandblom fick intryck, som outplåntligt nitade sig fast i hans känsliga sinne och varma själ och blev grundläggande för hela hans liv.

I Efraim Sandbloms spröda och bräckliga kropp bodde en sällsynt rik själ. Å huvudets vägnar mycket begåvad, begagnade han från sina tidigaste år varje tillfälle att förkovra sig och förvärvade sig med tiden en mångsidig bildning. Han var god talare och lämnade även talrika skriftliga bidrag till kristliga tidningar och tidskrifter.

Särskilt vid två missionsgrenar är Sandbloms namn fastat, nämligen verksamheten bland de unga och yttre missionen. Sålunda var han under 17 år ordf. i Jönköpings kristliga ynglingaförening och intill sin död ordf. i Jönköpingskretsens ynglingaförbund (eller som det numera heter: ungdomsförbund). Den varma missionsanda, som rått inom denna sammanslutning, har S. befordrat på ett kraftigt sätt. Vid många ungdomsmötet har han medverkat, manande och livande.

För hednamissionen brann hans hjärta. Med intresse följde han med och studerade missionens utveckling på de skilda falten i världen.

Då Skandinaviska Alliansmissionens svenska afdeling grundades år 1900, ingick han som sekreterare och egentlige ledaren i den kommitté, som valdes att ha verksamheten om hand. Med ottröttlig energi arbetade han för sagda missions utveckling och hade glädjen se, att den allt mer vann omfattning och förtroende.

I missionsarbetet i sin hemstad Jönköping deltog Sandblom också med yarmt intresse. Genom både ord och vandel var han till rik välsignelse för många, och bland alla skall hans minne länge leva aktat och värderat.

Sandblom var också en bönen man, som kämpade med Herren och vann seger. Ingalunda var han nöjd med, att den verksamhet, som blivit honom anförtrodd, växte på, bredden blott, så att medlemsantal och penningbidrag ökades, utan han sökte framför allt att få den fördjupad och att rikta de troendes uppmärksamhet på, huru oändligt viktigare än all yttre tillväxt det dock vore att växa nedåt och rotas och grundas i Herren och i hela sitt liv avskiljas för hans räkning.

Efraim Sandblom.

Under sin sista natt på jorden hördes han svagt viska: »Lammets blod förlossning bringar, Lammets blod gör själen fri.» Detta var Sandbloms frälsningsgrund.

En salig hädanfärd.

(Berättelse av den avlidnes fader).

»Det var på aftonen den 30 augusti 1907 kl. 4,30 e. m., som vår son Erik fick hembud, 17 år gammal. Och då hans sköna hemfärd varit oss, föräldrar och syskon, till mycket tröst i sorgen samt en kraftig manning att hålla ut i tron, så vill jag till Guds ära samt till medmänniskors nytta nedskriva något av, vad han därvid erfor.

Av Herren Gud hade han fått nåd att av hela sitt hjärta omfatta Jesus som sin frälsare. Därför motsåg han den dagen, då han skulle skiljas hädan, som en brud motser sin bröllopsdag. Och de sista veckorna bar han sitt lidande i salig väntan efter Jesus.

Blott ett par timmar innan han dog, beslöt han, att 150 kr. — penningar, som han fått genom att försaka en ny velociped — skulle givas till missionen bland hednabarn. Även en ny, alldelers obegagnad, bättre kostym bestämde han skulle säljas och penningarna tillfalla missionen. Med verklig fröjd och av glädje strålande ögon fattade han detta beslut.

Själva ingången i härligheten blev för honom en triumf. Först gav han tillkänna: »Nu dör jag», varpå han tackade oss föräldrar och syskon varmt och hjärtligt för all kärlek samt hälsade oss välkomna efter. Sedan tyckte han sig se svarta och vita hästar med vagnar. Modern frågade honom då: »Är det ljust, Erik?» men han svarade nej. Om en stund sade han: »Nu blir det ljust», varpå hans mor åter frågade: »Ser du Jesus nu, Erik», och åter svarade han nej. Men strax därpå sade han med visshet i tonen: »Nu kommer Jesus.» Några ord till, som ej kunde uppfattas, och han var hämtad till Guds paradis. Herren vare pris, som gav honom en så rik ingång! Som minne till sin mor gav han sången 239 i Missionsförbundets sångbok.»

Tank, huru lycklig en sådan yngling är i jämförelse med all den ungdom, som vandrar främmande för Gud och Jesus samt söker sin glädje i världen och synden! Ack, att alla unga förstode sitt eget bästa och hade mod att bryta med världens allmänna lopp samt lämna sig helt åt Gud!

P. W.

»Giv mig boken», sade Walter Scott under sin sista sjukdom, »giv mig boken.» »Vilken bok?» frågade man. »Det finnes blott en bok», svarade den store diktaren.

Det tillämnade ungdomsförbundet. | Såsom vi förut meddelat, har styrelsen beslutit tillstyrka inför konferensen bildandet av ett ungdomsförbund inom Svenska Missionsförbundet för att till gemensamt arbete förena de 600 à 700 ungdomsföreningar, som redan finns i anslutning till våra församlingar.

Från flera håll ha vi hört uttalas mycken glädje och tillfredsställelse häröver. Och vi tro, att den tillämnade sammanslutningen skall bliva till välsignelse både för de unga och för Guds sak.

Väckelsens vindar. | Det är med stor glädje, som vi förnummit, att man på flera ställen ännu fortsätter med böneveckorna, och att det här och där förspörjas rörelser av väckelse bland folket. På vissa platser är det synnerligen livligt. Och det är icke så få, som stått upp för att följa Herren Jesus.

Ack, låt den elden spridas vida
och gör den skatten vida känd!
I tron ditt löfte vi förbida,
Att Anden rikligt blir oss sänd.

Missionsskolans värtermin. | Vårterminen på Missionsskolan har nu börjat. Eleverna ha återvänt från de vitt skilda platser, till vilka de under julferierna varit utsända för att verka. I regel ha de återvänt friska och glada till sitt arbete på skolan.

Må vi, då vi i bön frambära våra övriga ärenden inför nådastolen, icke glömma att bedja för skolan och dess lärare och elever.

Tidningens spridning. | Det är med glädje vi kunna meddela, att Pietistens upplaga redan nu är större än förridet år. Dagligen inkomma nya prenumeranter. Men ännu kan mycket göras för att samla flera, och vi hoppas, att våra vänner göra sitt bästa härför. Det är av allra största betydelse, att vi få tidningen spridd i så vida kretsar som möjligt.

En storartad gäva. | Grossh. J. W. Wallin, Stockholm, ägaren av den vackra Florakyrkan på Östermalm, har i dagarna överlämnat denna kyrka jämte det bredvid densamma uppförda boningshuset till Betesda Missionsförening i Stockholm. Föreningen, som övertager kyrkan den 1 april, kommer att försälja sin gamla lokal i Smalagränd.

I nästa n:r av tidn. skola vi meddela en bild av kyrkan.

Distriktsförest. J. Erixon sjuk. | Distriktsförest. J. Erixon i Gäfle, som allt intill ett par år tillbaka ägt en synnerligen god hälsa, har särskilt under det senaste året sett denna vackla. Härtill kom ock nyss en svår magåkomma, för vilken br. E. måste genomgå operation å Flens lasarett. Återkommen härifrån, företog distriktsföreståndaren en predikoresa till Söderhamn och trakterna därömkring, men måste helt hastigt avbryta resan och vända åter till sitt hem i Gäfle, där han nu vårdas. Om br. E. möjligen skulle repa sig igen, vilket är ovisst, torde han sannolikt icke längre kunna innehå sin plats som distriktsföreståndare, vilken, till följd av de vidsträckta resorna, synnerligast i detta distrikt, är nog så ansträngande. Erixon har under sin krafts dagar utfört ett gott verk i missionens tjänst.

Personliga meddelanden. | Studerande *G. Palmær*, som med understöd av Svenska Missionsförbundet håller på att utbildas till läkare för missionen i Kongo, har meddelat oss, att han ingått förlovning med fröken *Lisa Isacksson*, Jönköping, som också kommer att utgå till Kongo som missionär.

Likaså har vår missionär bland de dövstumma, *P. Alfr. Persson*, i dagarna ingått förlovning med fröken *Tekla Pettersson*, dotter till ordföranden i Uppsala stads missionsförening, handl. *G. Pettersson*.

Må Gud välsigna de ingångna förbindelserna!

Kristianstads fria missionsförening höll den 24 januari sitt 31 årsmöte i Vasakyrkan, Kristianstad. Församlingens föreståndare, predikant A. Strömbäck, hälsade församlingen välkommen och valdes att leda dagens förförhandlingar.

Av årsberättelsen, som därefter upplästes, framgick, att 19 medlemmar under året intagits, och utgjorde medlemsantalet vid årsskiftet 155. Tre större missionsmöten hade under året hållits och en större ungdomskonferens, alla talrikt besökta och rika på välsignelse. För upplivande av intresse för församlingslivet hade 3 kvartalsfester och ett större församlingsmöte för församlingarna i trakten omkring Kristianstad hållits.

I samband med evangelistkursen har en övningskurs för söndagsskollärare hållits av skollärare *J. A. Wallendorff m. fl.*

I församlingens söndagsskolor i Vasakyrkan och på Odal undervisas nära 300 barn av 20 lärare.

I samband med församlingen arbetar en ungdomsförening med 85 medlemmar och en ungdomens syförening, som underhåller en evangelist i Kongo och en orkeslös, behövande lapp i Lappland.

Under året har församlingen firat sin 30-årsfest och i samband med denna insamlat nära 6,000 kr. för avbetalning å skulden på Vasakyrkan. Genom denna gård kan församlingen sägas vara skuldfri, i det att hyrorna för lägenheterna i församlingens fastigheter betäcka utgifterna i räntor å skuld m. m.

Inkomster och utgifter balansera på kr. 10,666: 37, därav inkomster i hyror kr. 2,008: 44, genom försäljningar 2,086: 83 och insamling för avbetalning å skulden nära 6,000 kr. Bland utgifterna märkas till Sv. Missionsförbundet kr. 330: 06.

Sällskapet Kristi Församling i Kopparberg firade lörd. den 16 och sönd. den 17 jan. sitt 50-årsjubileum. Av 50-årsberättelsen, som upptager 30 stora sidor, framgår, att församlingen har haft att kämpa sig fram i fattigdom och prövningar av flera slag. Under allt har dock Herren huldit. Och församlingen kan glädja sig åt, att arbetet krönts med framgång. Verksamheten har sträckt sig till alla delar av den stora socknen Ljusnarsberg. Församlingen är nu ägare åf sju missionshus och har del i tre andra. *Alla äro utan skuld.*

Av de män, som först började verka Guds verk inom socknen, vilja vi omnämna bergmästare Baer, trafikchefen Taube, stationsinspektör Rulin och förrådsförvaltare Axel Modig. Utom dessa bröder har under de gångna 50 åren ett 20-tal predikanter längre eller kortare tid verkat inom församlingen.

Av de predikanter, som tjänat församlingen, voro vid 50 årsjubileet följande närvarande: C. O. Valberg, Gotland, Erik Pettersson, Söderköping, Aug. Hedström, Uppsala, och församlingens mångåriga ordförande, Axel Modig, Eskilstuna. Närvarande var också pastor Ungerth, Örebro, samt föreningens nuvarande predikanter P. Karlsson och E. Säaf. Stora salen i missionshuset var under festen smakfullt prydd med flaggor och enar. Minst 600 personer voro samlade.

Beklagligt nog har det från början icke förts några böcker, så att vad räkenskaperna beträffar, inga anteckningar finnas förrän 1882. Då för 10 år sedan 40-årsminnet firades, utgjorde inkomsterna för de då senaste 16 åren kr. 35,138: 15 och utgifterna kr. 36,318: 10. För de senaste 10 åren äro inkomsterna kr. 45,801: 13 och utgifterna kr. 44,027: 48. Behållningen i kassan vid 50-årsdagen var kr. 1,773: 65.

Till ytterre missionen har under de senaste 10 åren avsänts 2,500 kr.

Värmländska Ansgariiföreningen höll sitt årsmöte i Karlstad den 15–17 jan. De talrikta samlade ombuden och styrelsen sammanträddes i missionshuset Betlehem den 15 på e. m.

Härvid förekom val av styrelse, reseombud m. m. Förslag till nya stadgar diskuterades.

Från pred. Carlson, Väse, hade inkommit ett av styrelsen granskat och godkänt förslag till omreglering av föreningens reseombudsverksamhet, vilket förslag blev av mötet enhälligt antaget. Soldatmissionen på Trossnäs skall bedrivas så, att föreningens predikanter kostnadsfritt få besöka platsen under mötens hållande.

Dalslands missionsförening beviljades i år liksom

förra året 300 kr. för bedrivande av missionsverksamhet på de platser, där ingen ev. missionsverksamhet bedrivits. Till H. Sjögrens sjömansmission i Kotka, Finland, anslogs 200 kr.

På fredagskvällen hölls offentligt möte med tal av Frithiof Karlsson, O. Person och B. Finnström samt sång av Th. Nyström och kören »Zion». På lördagen hölls barngudstjänst kl. 4 med tal av N. Lindskog, och kl. 8 hölls fest med tal av H. A. Ekman och Hj. Svedberg samt sångföreningen »Zion».

På söndagen hölls stort missionsmöte. På f. m. predikade Gust. Svensson, J. Odhelius och Enoch Olsson och på e. m. Anton Sandberg, K. A. Ström och F. Carlson.

Kl. 8 e. m. hölls gemensamt nattvardsfirande för ombud och församlingens på platsen medlemmar.

Predikantmöte. I samband med Värmländska Ansgariiföreningens årsmöte höll Värmlands och Dals predikantförening predikant- och årsmöte i Karlstad den 13–15 januari.

Sedan val av funktionärer försiggått, begynte diskussionen över insända frågor.

På onsdags afton kl. 8 var en särdeles trevlig välkomstfest anordnad av missionsföreningen på platsen för deltagarne i predikantmötet. Då bjöds på gemensam supé. Sångföreningen Zion sjöng och tal hölls.

Bland frågor, som diskuterades, vilja vi särskilt nämna denna: »År en lagändring behövlig i fråga om konfirmering av lekmannadop, och vilka åtgärder böra i så fall vidtagas av vår predikantkonferens i berörda syfte?» Under diskussionen, som blev både livlig och intressant, uttalades önskvärdheten av en lagändring i berörda hänseende. Resultatet av samtalet blev, att en tremannakommitté tillsattes. Denna kommitté fick i uppdrag att till nästa predikantmöte ytterligare förbereda frågan, samt genom att träda i förbindelse med andra predikantkonferenser utröna intresset för saken inom Missionsförbundet och att även framkomma med förslag i ärendet. Kommittén består av kyrkoherde N. G. Nilsson, Östra Emtervik, riksdagsmannen J. P. Igel och pred. F. Bage, Molkom.

På kvällarne hölls offentliga uppbyggelsemöten, då tal hölls av flera talare.

Tio nya medlemmar ingingo i föreningen.

Till åldriga och sjuka predikanter samt till behövande predikantfamiljer inom föreningen beviljades olika anslag

Haparanda missionsförening firade sitt 28:de årsmöte sönd. den 17 jan. Ur årsberättelsen framgick, att föreningen nu har 32 medlemmar.

Föreningen har i inkomster under året haft kr. 2,553: 03 samt i utgifter kr. 2,603: 06, därav kr. 543: 50 för målning av salen invändigt.

Mellersta Västmanlands söndagsskolförbund firade, under stort tillopp av deltagare, sitt årsmöte i Ramnäs den 2 och 3 jan. 1909.

Styrelse valdes. Till förra ordföranden, pred. J. V. Lindén, Fläckebo, som inom kort avflyttar från orten,

uttalades föreningens tack för det arbete han nedlagt i dess tjänst. Mötet omväxlade med predikan, diskussion, bön och sång under känslan av Guds välsignelse.

By Södra missionsförening höll nyårsdagen sitt årsmöte. Medlemsantalet är 137. Ansvarsfrihet beviljades, och styrelsen och församlingsföreståndaren omvaldes enhälligt.

Nyhamns kristna brödraförening har under år 1908 firat sitt 20-årsjubileum. Under sommarens lopp om och tillbyggde föreningen sitt missionshus, vilket befanns vara för litet för de skaror, som komma för att höra Guds ord.

Sandarne kristna friförsamling firade sitt årsmöte lördagen och söndagen den 23 och 24 jan.

Vid söndagens möte talade på f. m. Helsinglands ansgariiförenings predikant, H. Wesslén, missionär Tenggren och distriktsföreståndare Erixon. Vid festen på e. m. talade Tenggren, Wesslén och församlingens predikant, Karlstedt. Mycket folk var samlat och mötet gott.

Församlingen räknar 201 medlemmar. Den har under året rört sig med 5,515 kr. Av dessa ha bland annat 552 kr. skickats till Sv. Missionsförbundet.

Tillslutningen till mötena har under böneveckorna varit mycket gott, och vi tro, att ordet skall bärta frukt till frälsning i sinom tid.

Vadstena friförsamling hade den 2 jan. sitt årsmöte. Predikant L. Johansson från Hjo inledde mötet med några ord över Dav. 67 ps. och påpekade, huru vi ovillkorligen behöva Guds nåd och välsignelse för att vårt verk skall gå framåt.

Sedan sept. månad förlidet är har församlingen varit utan stationerad predikant. Från och med den 25 dec. till och med den 18 jan. detta år har pred. L. Johansson från Hjo tjänat församlingen.

Må Herren i fortsättningen välsigna sitt arbete så, att även från S:t Birgittas gamla stad en stor skara måstå inför Lammets tron, i evighet prisande Herrn för hans underbara godhet och nåd.

Trelleborgs missionsförening höll sitt årsmöte den 20 jan. Pred. G. A. Jakobsson erinrade om, huru den kristna församlingen varit bärare av evangelii frälsande sanning under alla tider och att än i dag förhållandet är detsamma. Av års- och revisionsberättelsen framgick, att det flydda året varit ett den lugna utvecklingens år. Mötet hade varit flitigt besöpta, och stor offervilighet hade lagts i dagen. Inkomsterna hade stigit till 6,303 kr., varav 1,200 kr., använts för verksamhet på andra orter, huvudsakligast Sv. Missionsförbundets hednmission och för de nødlidande i Lappland. 22 nya medlemmar hade ingått i församlingen. En fridfull ande hade varit rådande under året.

En ny församling bildades fredagen den 22 jan. i Tågarp i Skåne. Församlingens namn är »Tågarps Missionsförsamling». Stadgar antogos och beslut fattades att inköpa och söka lagfart å den tomt, på vilken

missionshuset är byggt, samt att begära anslutning till Sv. Missionsförbundet.

Hjo brödraförsamling höll i januari sitt årsmöte. Av årsberättelsen framgick, att trettio tre personer under året beviljats inträde. Två hava avgått med döden och sex hava utflyttat, och är medlemsantalet f. n. 139.

Församlingen har haft i inkomster och utgifter omkring 3,500 kr. Bland utgiftsposterna märkas 600 kr. till Sv. Missionsförbundets mission.

Församlingens ungdomsförbund består av 44 medlemmar, och dess inkomst- och utgiftssiffra är för i år 665 kr.

Det är sitt tjugusjunde verksamhetsår församlingen nu begynt under särdeles lyckliga och lovande förhållanden, skrives till Pietisten.

Västmanlands läns Ansgariiförening har åter fått räkna ett verksamhetsår till de många föregående och fått fira årshögtid, vilken hölls i Västerås. Både mötet och konferensen voro präglade av värme. Och Guds närvaro förnams. Goda, varma vitnesbörd avgåvos och eniga beslut fattades.

Ett utarbetat förslag till fastare organisation inom föreningen antogs, varigenom verksamhetsområdet uppdelades i fyra större kretsar, vilkas angelägenheter handhas av kretskommittéer, valda å föreningens årsmöte. En särskild arbetsordning fastställer deras uppgifter. Beslöts att påbörja byggandet av ett soldathem på regementsområdet i Västerås, så snart influtna medel garanterade företaget.

Till mycken uppbyggelse diskuterades frågan om bästa sättet att bedriva inre mission.

Ljusdals fria missionsförening höll sitt årsmöte den 24 jan. Av års- och revisionsberättelserna visades, att verksamheten fortgått efter samma plan som förr. Predikoverksamhet har bedrivits i en hel del byar ute i socknen. Föreningen har två missionshus samt en hyrd lokal och får dessutom använda skolhusen i alla byarna för bönestunder. Inkomsterna belöpte sig till 3,764 kr. med en kassabehållning av 200 kr. Tillgångar utöver skulder 9,143 kr. Hela styrelsen återvaldes.

Föreningen beslöt att under vintern låta ommåla missionshuset invändigt.

Medlemsantalet utgjorde vid årsmötet 100.

Ekeby missionsförening höll sitt årsmöte lördagen den 16 jan.

Av års- och revisionsberättelsen framgick, att församlingens inkomster varit kr. 1,499: 18 samt utgifter kr. 1,399: 93. Kärlek och endräkt ha varit rådande i församlingen och Gud har välsignat sitt folk.

Virsbo friförsamling höll sitt årsmöte den 23 jan. Av årsberättelsen framgår, att 8 medlemmar ha intagits under året. Antalet är för närvarande 53.

Inkomster: kr. 2,091: 22. Utgifter: kr. 1,494: 70. Kassabehållning: kr. 596: 52. Av utgifterna märkes 450 kr. till målning av missionshuset samt 330 kr. till Sv. Missionsförbundet.

Församlingen börjar nu sitt 32:dra verksamhetsår under bön till Gud och väntan på att under nu ingångna år få hälsa egen predikant välkommen.

Bollnäs missionsförening höll sitt årsmöte söndagen den 10 jan. Av årsberättelsen framgick, att verksamheten under året gått stadigt framåt, varför man hade all anledning att vara tacksam mot Gud. Av revisionsberättelsen framgick, att föreningen under året haft i inkomster kr. 6,670: 99, och fanns en kassabehållning av 254 kr.

Till Svenska Missionsförbundet hade överlämnats kr. 941: 54.

Predikanten Th. Nyström i Uddevalla har antagit kallelsen av Kristiania svenska missionsförening (lokal Betlehem) och kommer att avflytta dit inst. okt. månad.

Västerås Ev. Luth. Missionsförening höll sitt årsmöte söndagen den 24 januari i Missionskyrkan. Mötet öppnades av pred. O. Karlsson, som hälsade de talrikt församlade välkomna. Därefter upplästes revisionsberättelsen. Av denna framgick, att medlemsantalet vid årets början var 527 och vid dess slut 538. Grossh. E. Andersson föredrog styrelsens berättelse och ledde förhandlingarna. I denna meddelades, att rätt omfattande arbeten blivit utförda i kyrkan under året. Ny värmeledning för en kostnad av över 4,000 kr. hade blivit inledd.

Revisionsberättelsen utvisade, att utgifter och inkomster under året balanserat på 14,770 kr. Styrelsen beviljades full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna årets förvaltning.

Till Västmanlands läns Ansgariiförening beviljades ett anslag av 100 kr. I likhet med föregående år beslöts att inbjuda fattiga till en fest under febr. månad.

Sedan förhandlingarna avslutats, intogs supé.

Missionsförsamlingen i Vänersborg höll sitt 32:dra årsmöte söndagen den 24 jan. Efter bibelläsning och bön av föreståndaren, pred. B. Finnström, föredrogs årsberättelsen, varav framgick, att 32 personer intagits i församlingen under året. Utflyttade, döda och från församlingen skilda utgjorde 18, vadan medlemsantalet ökats med 14 och är nu 181.

Församlingens alla verksamhetsgrenar ha gått stadigt framåt. Av revisionsberättelsen framgick, att församlingen haft en inkomst av kr. 7,958: 50; därav hade överförts till byggnadsfonden 3,372 kr., som nu utgör kr. 10,101: 82. Till de fattiga ha utgivits kr. 157: 39, till Sv. Missionsförbundet kr. 559: 06, till andra missionsändamål utom församlingens verksamhet c:a 350 kr.

Styrelsen beviljades full och tacksam ansvarsfrihet.

Årsmötet, som var det mest talrikt besökta under församlingens 32-åriga verksamhet, vittnade om livligt intresse för verksamheten.

I missionssalen Valhalla, Stockholm, hölls en enkel och stämningsfull avskedsfest söndagen den 24 januari. Festen var avordnad av Stockholms fria missionsförsamling i anledning av att en av församlingens medlemmar,

Maria Axling, i dagarna avrest till Svenska Missionsförbundets missionsfält i Kina.

Efter sång och bön samt servering av kaffe höll pred. Henning Andersson ett kort föredrag med ledning av Es. 42: 1—4. Sedan åtskilliga missionsvänner lämnat minnesord, tackade Maria Axling för de bevis av kärlek, som hon rönt, under den tid hon tillhört församlingen.

Mötet, som präglades av ett varmt missionsintresse, avslöts med ett bönemöte.

Sundbybergs missionsförsamling höll sitt årsmöte i Missionskyrkan tisdagen den 26 jan. kl. 7 e. m. Med ett kort anförande och bön av pred. Ossian Johansson inleddes mötet.

Av års- och revisionsberättelsen framgick, att verksamheten gått stadigt framåt. 20 nya medlemmar hade under året begårt och erhållit inträde i församlingen, varemot 4 utgått, 2 genom flyttning till annan ort, 1 genom flyttning till den triumferande församlingen där-övan, 1 har uteslutits för synd.

Inkomster och utgifter balansera på 6,700 kr.

Sedan styrelseval m. m. försiggått, avslutades mötet med en varm bönestund.

Pred. Alfr. Törner, som i omkring tre år tjänat Ekshärads friförståndare, har av Brännkyrka missionsförening, Liljeholmen, kallats till predikant och församlingsföreståndare. Törner, som antagit kallelsen, har redan tillträtt sin nya befattning.

Väckelsens vindar. En väckelsens vind har försports vid Bomhus sågverk, strax utanför Gäfle. Missionsföreningens kapell har varit tillträngsel fyllt varje afton av stilla lyssnande skaror och icke så få hava böjt sig vid korset och funnit frid. Mötena pågå ännu med oförminskad kraft. Det har även här visat sig, att evangelium är en kraft till frälsning för var och en som tror.

Från Örnsköldsvik meddelas, att en genomgripande väckelse ägt rum i därvarande Immanuelkyrka. Mötena, som hållits under pred. D. Melchersons ledning, hava varit mycket talrikt besökta, isynnerhet av ungdomen, och många hava lämnat sig åt Herren.

Från Seffle skrives: Här har Herrens Ande varit förförkande nära och verksam under de senaste veckorna. Den serie möten, som hållits, tog sin början med missionsföreningens årsmöte, som hölls den 2 och 3 jan. Redan vid de första av de därpå följande mötena gav sig behov efter frälsning tillkänna bland förlorade söner och döttrar. Rätt många ha sedan, så långt vi mänskor kunna bedöma, beslutat sig för att börja ett nytt liv, och bland dessa ha somliga varit s. k. »hjältar» och »karske» män. Herren bevere sin dyrkpta egendom! En sådan vederkvickelse från Herrens ansikte är glädjande för Guds folk och ett vittnesbörd inför de otroga.

Arbrå missionsförening höll årsmöte söndagen den 31 jan. Under år 1908 har föreningen haft i inkomster kr. 7,629: 65. Till Sv. Missionsförbundet har lämnats

kr. 1,604: 19, till Helsinglands Ansgariiförening kr. 109: 93. Kapitalvärdet uppgår till kr. 25,278. Inga skulder finns. Ett nytt missionshus skall byggas i Hof i stället för det gamla, som är dömt att rivas.

Upplands Kristliga Ungdomsförbund höll den 30 och 31 jan. distriktsmöte i Skutskär. Det var för ungdomsföreningen på platsen en synnerlig glädje att för första gången få ett sådant möte. Till följd av välagsförhållandet blev mötet icke så talrikt besökt, som man väntat.

Pastor E. O. Hedberg höll första dagen en föreläsning om »Böckernas Bok». Andra dagen predikade jämte Hedberg predikanterna Kindbom från Moheda och Löfgren från Tegelsmora.

Götlunda Luth. missionsförening höll sitt årsmöte söndagen den 31 jan. i Järnäs missionshus. Års- och revisionsberättelserna föredrogos. Av den förra framgick, att medlemsantalet var 346, och av den senare, att årets inkomster utgjorde kr. 7,489: 33, varav kr. 1,047: 84 sänts till Sv. Missionsförbundets exp. för ytter mission, kr. 231: 49 till Örebro läns fria missionsförening, kr. 45: 51 till julgåvor åt barnen i Kongo, 159 kr. till fattiga inom socknen. Det övriga, utom kassabehållningen till nästa år, kr. 566: 12, har använts för verksamheten inom socknen.

Avskedsfest var i samband med ungdomsmissionsmöte anordnad i Fläckebo missionshus måndagen den 1 febr. för predikant J. W. Lindén, som i dagarna avflyttar till Småland.

Avskedsfest var söndagen den 1 febr. anordnad av Visingsö missionsförening för dess predikant Carl Thorén med familj, som nu avflyttat till Säfsjö.

”Skulden betald.”

Brevvens friförsamling höll sitt 31 årsmöte söndagen den 17 jan. Församlingen hade därvid glädjen anteckna en ny märkesdag i sin historia, i det att den å missionshuset vilande skulden var betald.

Det var ett djärvt företag församlingen få medlemmar satte i verket, då i början av år 1899 beslut fattades om byggnadens uppförande. Kassan var tom, men vid första sammanträdet samlades 45 kr. såsom grundplåt. Den 10 dec. samma år invigdes huset, ehuru ofullbordat, för sitt ändamål. Församlingen häftade då i ganska stor skuld. Men som denna delvis bestod i ett amorteringslån, har den så småningom betalts, och församlingen gläder sig nu över ett skuldfritt hem.

Några upprop om bidrag hava aldrig utfärdats.

Tacken Herren, ty han är god, och hans nåd varar evinnerligen!

Genom lidande till härlighet.

Text för den 21 febr.: Fil. 2: 5—11.

Inledning.

Aposteln Paulus förmanar de troende i Filippi till kärlek endräkt och ödmjukhet efter Jesu Kristi exempel. I vår text framställer han Kristus, deras högsta föredöme, och beskriver i vilket tillstånd Herren Jesus var före sitt kommande till jorden, hurudan han blev, då han kom, hurudan han var, medan han vistades på vår syndfulla jord, samt hurudan han åter blev, då Gud upphöjde honom över allting. Det är särskilt denna Jesu uppoftande kärlek, i det han övergav den härlighet och tillvarelseform, som han hade hos sin himmelske fader, som aposteln framhäller i denna text och visar, huru som Jesus gick genom lidande till härlighet.

Jesu sinne och huru det är möjligt att bli delaktig därav,
v. 5.

Det är en allvarlig uppmaning, vi allra först läsa i texten. Huru lyder denna uppmaning? »Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var.» Och vilka få denna förmaning eller uppmaning? De troende. Det kunde ju synas vara alltför mycket begärt av aposteln att ställa denna fordran på svaga, skröpliga människor. Men han visste, vad han sade, då han skrev dessa ord. Att det icke är en överdriven eller orimlig fordran, kunna vi förstå bland annat därav, att aposteln en annan gång säger om sig och sina samtida troende: »Vi hava Kristi sinne.» Icke alltid hade Paulus haft Jesu Kristi sinnelag. Det var en tid, då han var mycket fientligt sinnad mot Herren. Men det blev en stor förändring i denmannens liv. När skedde det? Vid hans omvälvelse. Någon kan i korthet redogöra för, huru det tillgick. Från den tiden fick emellertid Paulus ett annat sinne, och han fick det genom att möta Herren Jesus och göra personlig bekantskap med honom. Många andra människor hava Kristi sinne. Och huru hava de fått det? Jo, i huvudsak på samma sätt som Paulus. De ha fått göra bekantskap med Jesus, och han har givit dem av sitt sinne. Lyckliga de barn, som hava ett sådant sinnelag. Men då vi fått av Jesu sinne i våra hjärtan, så är det dock av nöden, att vi alltjämt se på honom och efterfölja honom för att ännu mer likbildas med honom. Människor är mycket olika varandra i sinnelag, uppfattning o. s. v. Vi kunna dock alla genom Guds nåd komma därhän, att vi bliva delaktiga av Jesu Kristi sinne. Det give oss Herren mer och mer för sitt namns skul.

Jesu uppoftande sinne, v. 6.

Hans förfredning.

Sedan aposteln ställt denna betydelsefulla uppmaning till de troende, så beskriver han hurudant sinne detta deras höga föredöme, Herren Jesus, hade. Aposteln Petrus hade samma önskan med avseende på de troende som Paulus, i det han säger: »Ty därtill ären I kallade, emedan även Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår» (1 Petr. 2: 21). Det säges i vår text om Herren Jesus, att han var i Guds skepelse. Vad innebär det? Han ägde samma tillvarelseform, som Gud själv, var jämlik Gud och hade stor härlighet hos sin Fader i himmelen. Men denna härlighet behöll han icke för sig själv, aktade det icke såsom ett rov eller ett vunnet byte. Huru gjorde han i stället? Han utblottade sig själv o. s. v. Vad kunde förmå honom till att göra en sådan uppoftning? Det var hans egen stora kärlek till människorna för att kunna frälsa dem, som drev honom därtill. Ingen tvingade honom, ty det heter: »han utblottade sig själv», och »han ödmjukade sig själv. O, underbara uppoftande kärlek!

Hans tjänande sinnelag och sanna mänskliget, v. 7.

Men till Jesu förnedring och lidande hörde ännu mer. Vad säger aposteln där om? Han antog en tjänares skepelse och vart lik människor och i åthävor funnen såsom en mänska. Själv sade han ju om sig, att han hade kommit icke för att låta sig tjänas utan för att tjäna. Och han bevisade det i gärning och sanning. Exempel härpå finns i mängd uti de evangeliska berättelserna. Barnen böra få anföra några. Om Jesu mandom eller människoblivande hava vi läst i juletid, och barnen känna till även detta. Men det är lämpligt, att låta barnen giva exempel på Jesu sanna mänskliget, huru som han föddes såsom ett litet fattigt barn, växte upp som ett barn, hade mänskliga känslor, kände sig hungrig, törstig och trött såsom vi. Ja, han var frestad i allting likasom vi, dock utan synd. Men, emedan han har blivit pint och frestad, kan han hjälpa dem, som frestas. Det är av stor betydelse för oss, att vår dyre Frälsare blivit mänsklig och satt sig in i våra mänskliga förhållanden. »Ordet vart kött och bodde i bland oss.» Han kom till oss och vi få komma till honom.

Hans ödmjukhet och lydnad, v. 8.

Men vad mer hör till Jesu uppoftande kärlek och sinne-lag? »Han ödmjukade sig själv.» Likasom han *utblottade sig själv* så *ödmjukade han sig själv*. Det kan icke gärna sägas om någon annan än Jesus. Visserligen har det funnits och finns många både utblottade och ödmjuka mänskor, men det har ständse varit något, som nödgat dem att komma i ett sådant tillstånd. Ingen har väl gärna utblottat sig själv frivilligt, och ingen har väl ödmjukat sig, förrän något eller någon förödmjukat personen i fråga. Det ha mänskor i allmänhet erfarenhet på och icke minst barn och föräldrar.

Herren Jesus ådagalade eller visade även en sådan *lydnad* som ingen annan. Huru långt gick han i denna sin lydnad? »Han vart lydig intill döden, ja, intill korsets död.» Hela Jesu liv och vandring på jorden utmärkte sig för undergiven lydnad för den himmelske Fadern. Frälsaren talade ofta med Gud i bönen. Han utbad sig kraft och hjälp men var även angelägen att få veta Faderns vilja för att villigt göra den. Därför kunde han i sanning säga: »Din vilja, min Gud, gör jag gärna.» Tydligast framstår Jesu sanna lydnad i det djupa lidande, som han fick utstå vid slutet av sitt jordiska liv. Huru talade han till sin himmelske Fader t. ex. i Getsemane? »Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill utan såsom du.» Och åter: »Min Fader, om denna kalk icke kan gå ifrån mig, med mindre jag dricker honom, så ske din vilja. Hans lydnad sattes på hård prov alltjämt, men i varje lydnadsprov segrade han. Så led han tåligt även den bittra, kvalfulla och smärtfulla korsets död. »Av Guds nåd skulle Jesus smaka döden för alla.»

Må vi besinna denna stora nåd av Gud, vår Fader, och av Jesus, vår Frälsare, och, om så är hans vilja, även vara villiga att lida något för hans namns skull. »Om I ären tåliga då i liden för goda gärningar, det är nåd för Gud.» »Ty I ären därtill kallade — — att I skullen efterfölja hans fot-spår» (1 Petr. 2: 20, 21).

Martyrhistorien och missionshistorien i sin helhet vittnar noga om detta, att många av Jesu vittnen hava såsom hans efterföljare fått lida mycket för hans namns skull. Men Herren har varit med dem i nöden och givit kraft att utstå allt.

Gud har upphöjt Jesus, v. 9.

Herren Jesus skulle dock icke alltid förbliva i förnedringen och lidandet. Han kom snart i en annan ställning. Vad säger vår text där om? »Därför har Gud upphöjt honom, etc. Var förnedringen djup och svår, så blev upphöjelsen så mycket härligare. Ty huru högt har Gud upphöjt sin son? »Över allting.» Och vilket namn erhöll han av Gud vid upphöjelsen? Han har fått namnet *Herre*. Vad innebär detta namn? Det är ett namn, som är över alla namn. Visserligen hade Jesus det namnet även under förnedringen, och hans lärjungar kallade honom ofta Herre. Jesus sade en gång till dem: »I kallen mig Mästare och Herre, och I sägen rätt; ty jag är det.» Men vilka namn fick han av andra mänskor? De kallade honom »nasareen», »den förföraren» o. s. v. Denna smälek led dock Herren Jesus tåligt, och han var i alla fall

den han var. Om sin stora makt och upphöjelse talade han ibland, såsom då han sade: »Allt har blivit mig överlätet av min Fader.» och då han talade om sig såsom konungen, som skall komma i himmelens sky med stor makt och härlighet o. s. v. Vi minnas ju ock hans ord, då han var färdig att uppfara till himmelen. Huru sade han då? »Mic är given all makt i himmelen och på jorden.» Ja, han är i sanning upphöjd över allting. Vi vilja giva honom vårt hjärtas hyllning både i tid och evighet. Han är vår fullkomlige frälsnings-hövding.

Det stora ändamålet med såväl hans lidande som hans upphöjelse, vv. 10, 11.

Huru stort och välsignat Jesu namn är, förstå vi av de följande orden i vår text. Det stora ändamålet med Jesu förnedring och i all synnerhet hans upphöjelse beskriver aposteln med vilka ord? »På det att i Jesu namn alla knän skola böja sig» etc. Lycklig den, som i nådens tid vill böja sina knän i Jesu namn. Många äro de, som hava gjort det, och som vilja fortsätta därmed. Bland dessa räkna vi många barn. Det är stort och välsignat, då även barn böja knä i Jesu namn. Hällen på därmed i fortsättningen, kära små vänner, ty »vid Jesu fötter blir ingen utstötter, ej heller illa bemötter», säger en författare. Och en annan utbrister: »Min äreplats, min lyckas höjd, jag vid hans fötter nätt.» O, att alla ville nu i tiden böja sina knän i Jesu namn och icke dröja, tills den dagen kommer, då de skola nödgas ropa till bergen och höjderna: »Skylen oss för hans ansikte, som sitter på stolen.» De skola ock nödgas bekänna, att Jesus Kristus är Herre. Och vem skall få äran därför? Det skall ske, Gud Fader till ära.

Må Herren emellertid få göra oss alla så sinnade, att vi nu villigt böja våra knän i hans namn och villigt lova honom med vår tunga, tills vi en gång på ett härligare sätt få lov-sjunga Gud, ty om vi följa Jesus, så skola vi såsom han gå *genom lidande till härlighet*.

Minnesvers: 2 Kor. 8: 9. »Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vart fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.»

J. A. Karlman.

Kristi förklaring.

Text för den 28 febr. 1909: Mark. 9: 2—8.

Inledning.

Förra söndagen läste vi om huru det går genom lidande till härlighet; i dag få vi följa Herren upp på förklaringsberget och närmare betrakta, vad som tilldrog sig där.

Texten läses.

Tid och ort, där Kristi förklaring timade, vv. 2, 3.

Herren hade begivit sig med sina lärjungar ända upp till Cesarea Filippi (Mark. 8: 27), som låg nära foten av berget Hermon. Under denna vandring talade han för första gången med dem om sitt förestående lidande och sin död. Men huru mycket rum fann talet om lidande och död i lärjungarnes hjärtan? Vad väntade de, att deras Mästare skulle blixa? En mäktig jordisk konung. Talet om lidande och död måste dock upphörligt framhållas. Och på det att de icke måtte taga anstöt och bliva missmodiga av detta tal — av den lidandesväg, som förestod Herren och även dem — vad lät han dem se en skymt av? Den härlighet han ägde.

Huru många dagar hade gått, sedan Herren talade med dem vid Cesarea Filippi? Vilka tog Jesus med sig upp på berget? Dessa tre voro mera mognade och utövade ett mera bestämmande inflytande på de övriga. Vid vilket annat tillfälle hade Petrus, Jakob och Johannes fått vara med Jesus, då övriga icke fingo det? Vid Jairi dotters uppväckande. Sedermore fingo dessa tre ock vara med vid ett bittert tillfälle — vid vilket? Vid Jesu bittra kamp i örtagården. Vi söka

upp Luk. 9 och läsa den 28 versen. Varför gick han upp på berget? Bönen är det kraftigaste medel mot anfäktelse och otro. Det står ej, vilket berg det var. Enligt en gammal sagan skulle det varit *Tabor*; men då Jesus vistades i trakten av Cesarea Filippi, kan det möjligen hava varit något av Hermons berg.

Jesus och de himmelska gästerna, v. 4.

Vad skedde med Jesus, under det han vid aftonens stilla timmar bad till sin himmelske Fader? *Han vart förvandlad inför dem.* Den inre härligheten — hans gudomshärlighet — genombröt det yttre omhöljet. Vad säges om hans kläder? *Valkare = färgare.* Moses ansikte sken av återglansen från Gud, och Stefani ansikte var såsom en ängels genom återglansen av det himmelska ljuset. Men vad gav vid Jesu förklaring hela hans yttre en himmelsk skönhet? Det var hans egen härlighet. När skall han inför all världen visa sig i denna härlighetsgestalt? Vem skall då våga se på honom? Vem skall våga möta den blick, som är klarare än solen? Endast den, som är iklädd Kristus och bär helgonens vita dräkt.

Huru många hade gått upp på berget? Fyra. Men huru många äro de plötsligt? Huru många ha kommit till? De synas dock i lika himmelsk glans. Jesus samtalar med dem, och vad kallar han den ene? Den andre? Vad veta vi om Moses? På vilket hemlighetsfullt sätt dog han? När begrov Gud honom? Omkring 1500 år före detta tillfälle. Nå, än Elias, vad veta vi om honom? Huru skildes han från jorden? Huru länge har han varit i himmelen? Omkring 900 år. Nu träffa vi dem här på förklaringsberget. Lärjungarne *se dem och höra dem tala — med vem?* Moses var *medlaren* i gamla förbundet och Elias *återupprättaren* av detta förbund. Huvudmannen för *lagen och profeterna* hava blivit tillkallade.

Vi söka upp Luk. 9: 31, och få då se, varom de samtalade. Det var ett gripande ämne — vilket? Till hans bortgång hörde: död, uppståndelse och himmelsfärd. Är det möjligt, att detta härliga liv skall sluta med död? När utandades Moses sin sista suck? Då tog Jehova — såsom judarne säga — bort hans ande medels en kyss på mun. Och huru ingick Elias i de förklarades värld? Utan död. Huru skall då Jesus, som redan är förklarat i himmelsk gestalt, kunna lämnas i fiendernas händer och dödas? Att avstå från en härlighet, som man redan äger, och dö för sina ovänner är en härligare död och hädanfärd än både Moses' och Elias' — men vilka hade ännu icke förstått det? Lärjungarne. Huru mycket under Jesu jordeliv hade förekommit, som kunnat hindra honom att redan nu följa de himmelska gästerna till de saligas boningar? Men vad tvingade honom att gå en annan väg till härligheten? Hans *kärlek*. På vilken väg kunde han föra andra med sig till härligheten? På lidandets väg, ja, genom döden.

För vilkas skull skedde denna uppenbarelse? Dels för Jesu egen skull — den var för honom en uppmuntran — dels för lärjungarnas skull, vilka helt visst aldrig glömde denna dag, icke ens då, när Jesu förnedring var som allra djupast. Vi söka upp 2 Petr. 1 kap. och läsa verserna 16—18; där se vi, vad Petrus skrev omkring 30 år därefter.

Lärjungarnes sinnesstämning, vv. 5, 6.

Enligt vad Luk. berättar (9: 32), hade de tre lärjungarne djupt inslumrat. När de åter vaknade, sågo de gästerna och hörde samtalet. Det synes, som om Moses och Elias gjort tecken att vilja gå — men vem ville förhindra det? Varigenom ville Petrus förhindra det? Genom förslaget att bygga tre hyddor. Huru befann sig Petrus i den himmelska glansen? Obeskrivligt väl? Varför ville han ej göra sex hyddor? Lärjungarne ville bo med Jesus i hans hydda, och så skulle de få hälsa på hos Moses och Elias. Men varav se vi, att Petrus talade som ett barn? V. 6. Han visste ännu icke, att han för att evigt få bo med den förklarade Herren i Guds hydda först måste känna delaktigheten av Kristi lidanden och av hans uppståndelseskraft (Filipp. 3: 10). Men vad tänkte möjligen Petrus? Jo, där nere bland fariseer och sadduceer är idel oro och strid, idel smälek och förföljelse. Vad voro de här mycket närmare? Himlen. Här ville de bo. Vad skola vi kalla denna Petri sinnesstämning? Himmelsk hänyckning. Men

vad blandar sig däri? Självviskhet. När Petrus här njuter ro och frid — vad glömmer han? En hel värld, som behöver frälsas. Vilketdera är han nära att välja: det närvarande eller det tillkommande göda? Får Petrus vad han önskar eller icke?

Den himmelska rösten, vv. 7, 8.

På vad sätt försvann den himmelska synen? En ljus sky överskyggde icke blott Moses och Elias — utan vem mer? I vilkas hjärtan stod dock kvar ett outpläntigt inträck av den himmelska världen? Vilken röst hördes ur skyn? *Denne är min älskade Son, honom hören!* Vid vilket tillfälle förut har samma röst lätit höra sig? Vid Jesu dop. För vem förklarar den himmelske Fadern åter sitt välehäg? Vilket tillägg finna vi här? *Honom hören!* Det var något nytt, som Herren begynt att lära sina apostlar — vad då? Om sin död. Huru skulle de förhålla sig därtill? Höra och tro. Denna Herrs uppmaning gäller huru många av oss? Var och en. Höra, lyda och troget tjäna Herren, så skola vi en dag förhärligas med honom.

Det är möjligt, att lärjungarne nu trodde, att Jesus genom skyn för alltid var tagen ifrån dem. Vad åstadkom en dylik tanke jämt rösten ur skyn! Se v. 6! Vi söka upp Matt. 17 och läsa verserna 6 och 7. Vad gjorde lärjungarne i sin förskräckelse? Vad gör Jesus för att lugna dem? Vad säger han till dem? Strax känna de igen hans röst, och varav så de kraft att lyfta upp sina ögon? Av hans ord. Men huru många se de nu? *Jesus allena* är nog i liv och död, i tid och evighet.

Huru skiftar det icke för Jesu lärjungar: än förfyngda av sömn, än hänyckta, än förfärade och än erfarande en stilla, ljuvlig frid.

Minnesvers (1 Joh. 3: 2): Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och det är ännu icke uppenbart, vad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi bliva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är.

Johannes Norborg.

Missionsmöte bliver, vill Gud, i Säfsjö lördagen den 13 och söndagen 14 februari. Mötet börjar på lördagen kl. 4 e. m. och fortsätter på söndagen kl. 10 f. m. Predikanter bliva distriktsföreståndare W. Walldén, kyrkoherde Lundgren från Vrigstad och prädkant Karl Thorén. Kollekt upptages båda dagarna.

Västerbottens Ansgariförening håller sitt tredje kvarsmöte i Vitvattnet den 7 och 8 mars. L. A. Holmström och Edv. Bäckman med flera medverka vid mötet.

Anders Bergfors.

Örbyhus kretsförening håller sitt halvårsmöte i Viksta den 20 och 21 febr. 1909.

Den 20 kl. 11 f. m. enskilt för predikanter, församlingstjänare och troende. Offentligt möte på kvällen den 20 och f. m. och e. m. den 21.

Välkomna till mötet!

L. W. Nordkvist.

J. E. Löfgren.

Söndagsskol- och ungdomsmöten inom 5:te distriket.
I Skinnhatteberg den 27 och 28 februari. Talare O. Fr. Thegerström, O. Olsson, C. F. Nyström.

I Kolbäck, Haga missionshus, den 13 och 14 mars. Talare O. Fr. Thegerström, Oskar Karlsson, C. F. Nyström.

Västmanlands söndagsskolförbund håller sitt årsmöte i Västerås under inst. påskhelg. Talare: missionsläraren Johannes Norborg, predikanten O. Olofsson, Kristinehamn m. fl.

I Falun den 18 april söndagsskol- och ungdomsmöte, 19–22 övningskurs med lärare. Redaktör J. B. Gauffin, Uppsala m. fl. tjäna som talare på mötet och Gauffin leder lärarkursen.

C. F. Nyström.

Evangelistkurs anordnas i Immanuelkyrkan i Jönköping under nästkommande mars månad.

Vidare framdeles.

W. Walldén.

O. Nyrén.

Värmlands och Dalslands ungdomförbund håller sitt 7:de årsmöte i Kristinehamn lördagen och söndagen den 13 och 14 februari. Fullständigt program införes i Ansgarii-Posten.

Enoch Olsson.

Predikantmöte för predikanter och församlingstjänare inom 11:te distriket hålls i Vasakyrkan, Kristianstad, den 1, 2 april 1909 med början första dagen kl. 10 f. m.

Frågor för mötet torde före den 15 mars insändas till undertecknad. Anmälan om deltagande i mötet och om tiden för ankomsten insändes i god tid före mötet till predikant Aug. Strömbäck, Kristianstad.

Skånes predikantförbund håller sitt årsmöte på samma plats den 31 mars kl. 3 e. m.

Styrelsen torde sammanträda hos undertecknad samma dag kl. 11 f. m.

O. N. Thomson.

Ordf.

Kristianstad.

Bibel- och söndagsskolekurs anordnar Kalmar läns Ansgariiförening i Nybro under mars månad med början den 2 mars. Ledare av kursen blir skollärare J. B. Gauffin, Uppsala. Bostad, frukost och kvällsmat anordnas för kursdeltagarne fritt. Middagsspisning anordnas billigt. Ansökan för deltaende i kursen torde helst genast och senast den 20 febr. insändas till undertecknad.

Sture Ljungdahl.
Nybro.

Västergötlands predikantförbund håller sitt halvårsmöte i Tidaholm den 23 och 24 februari 1909.

Predikanter och församlingstjänare inom Västergötland äro välkomna. Anmälan om logis göres i god tid till predikanten L. Breum, Tidaholm.

Styrelsen.

För söndagsskolan.

Textböcker för 1909 å netto 5 öre.

Klassböcker av den vanliga sorten 15 öre.

Klass- och textboken, interfolierad och bunden i styva pärmar 25 öre.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Pietisten

illuminerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission

68:de årgången

utkommer från och med 1909 med 2 nr: i månaden.

Rörande innehållet hänvisa vi till anmälan å tidningens första sida.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställes på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen, och minst 5 ex. rekvireras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern Ansgarius fraktfritt eller dock 25 öre i provision på varje nr. Då tidningen rekviseras hos expeditionen, lämnas vart 11:e exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Missionsförbundet

illuminerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttra mission

27:de årgången

utkommer under år 1909 med 2 nr: i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missionsämnena brev från missionärer, underrättelser om andra missioner, meddelanden från expeditionen, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn, redovisningar m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen Pietisten.

Barnavännan

illuminerad tidning för barn i hem och skola

26:te årgången

utkommer under 1909 som Svenska Missionsförbundets tidning för de små.

Barnavännens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet. Såsom förut utkommer tidningen till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. 25 öre. Hos expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvranten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1908 samt ett sextonsidigt sommarnummer. Textboken säljs extra till ett pris av 5 öre.

Rekvisitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ny sångbok.

Låtom oss sjunga!

Ett häfte ungdoms- och väckelsesånger

till bruk

vid böne- och väckelsemöten.

Innehåller ett 80-tal gamla välkända sånger, hämtade ur äldre och nyare sångsamlingar.

Pris 10 öre pr ex. Då minst 25 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Rekvireras från

Svenska Missionsförbundets Expedition.